NEW YORK TIMES és *USA TODAY* BESTSELLER
az Utánad a sötétbe sorozat 2. kötete

LIGHT in the Shadows

fény az éjszakában

fine selection

A. MEREDITH WALTERS

A. MEREDITH WALTERS

fény az éjszakában

LIGHT *in the* *Shadows*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

ELŐSZÓ

CLAY

Megbocsátás. Milyen egyszerű szó! Négy szótag az egész, mégis talán semmi másnak nincs ekkora súlya. Négy szótag, ami köztem és a között áll, amire mindennél jobban vágyom.

Azt mondják: tévedni emberi dolog, megbocsátani isteni. Mintha olyan könnyű volna csak úgy elfogadni ezt! Soha semmilyen szó nem adatik ennél nehezebben, megszerezni pedig még annál is küzdelmesebb.

Mégis nekem csak ez kell. Minden porcikám a feloldozás után epekedik.

A kétségeim és a gyűlöletem saját magam iránt még mindig megkeseríti az életemet. Nem érdemlek bocsánatot vagy megértést. És nem vagyok érdemes a lány szerelmére, akit tönkretettem.

De ettől még ugyanúgy harcolok érte.

És nem adom fel, míg ki nem érdemlem.

Amíg ő az enyém nem lesz.

És akkor talán én is megtanulom, hogyan bocsássak meg saját magamnak.

1. FEJEZET

CLAY

– Csaló rohadék! Olyan a világon nincs, hogy valaki hat handet elvisz egymás után! – dobta a kártyáit az asztalra a velem szemben ülő cingár kölyök sértődötten.

Kuncogva felmarkoltam a piros-kék zsetonokat, és magam elé halmoztam őket.

– Szóltam előre, hogy nem tudsz megverni, Tyler. Nem én tehetek róla, hogy nem hallgattál a jó szóra.

Tyler morgott valamit az orra alatt, de aztán szó nélkül keverni kezdte a paklit.

Hátradőltem a kényelmes karosszékben, és vártam, hogy a haverom osszon. Majd három hónapja voltam a Grayson Center lakója. Egy kilencvennapos programra vettek fel, ami mostanra a végéhez közeledett. Körbejárattam a tekintetem a közös helyiségen, és már-már elszomorodtam, hogy el kell mennem innen.

Ami elég érdekes, tekintve, hogy eleve mennyire küzdöttem az ellen, hogy idekerüljek. De amint túlestem a kezdeti haragon és

a makacs harcon a kezelés ellen, majdhogynem jól kezdtem érezni magam itt. És arra is rájöttem, hogy az orvosok és a betegtársaim olyasvalamit tesznek, amiről egészen addig nem is hittem, hogy lehetséges.

Megmutatták, hogyan kell gyógyulni.

És én pontosan ezt tettem. Lassan.

Nem mintha teljes felépülést vártam volna három hónap alatt. Rájöttem, hogy a folyamat évekig is eltarthat. És néhanapján úgy éreztem, soha nem leszek képes elmenni innen, és normális életet élni az intézet támogatása és biztonságot adó falai nélkül. De voltak jobb napok is, mint például a mai, amikor úgy éreztem, enyém a világ.

És hogy képes lehetek visszatalálni Maggie-hez.

– Mi ez a hülye vigyor, öreg? Úgy nézel ki, mint egy kettyós – húzott Tyler jóindulatúan, amíg szétdobálta a kártyalapokat.

Kizökkentem a derűs gondolataimból, pislogtam párat, aztán a kezembe vettem a lapjaimat.

– Ja, semmi! Csak szimplán jó napom van.

Tyler elmosolyodott. Mások talán kicsúfoltak volna, amiért úgy viselkedem, mint egy nyomi emós. De nem itt. Mi mind pont azért vagyunk itt, mert mindennél jobban kellenek nekünk ezek a „jobb napok". Felfogtuk, milyen fontos is ez annak, aki épp ilyen szerencsés hangulatban van.

– Zsír, Clay! Jó ezt hallani. De most már figyelj a kicseszett partira! Vissza akarok nyerni legalább valamit – felelte Tyler, és szemügyre vette a leosztását.

Elvigyorodtam, aztán simán lenyomtam – megint.

A csoport a földön kuporgott: mindenfelé kölykök hevertek óriási párnákon. Ha az ember csak úgy körülnéz, akár azt hiheti, egy baráti társaságot lát, akik csak úgy együtt lógnak. Csak a kör közepén ülő két felnőtt zavarta meg a képet, akik folyton olyanokat kérdezgettek, hogy „Milyen a kapcsolatod a családoddal?", meg hogy „Milyen érzéseket kelt ez benned?".

Na ja, a csoportterápia tiszta élvezet.

A tőlem jobbra ülő sötét hajú csaj, Maria, aki súlyos depresszió és szexuális zaklatás miatt került be, amit az apjától kellett elszenvednie, épp azon törte a fejét, hogy válaszoljon a terapeuta, Lydia kérdésére:

– Egyszerűen gondolj a legboldogabb élményedre anyukáddal! Lehet bármilyen banális dolog is, például hogy elmeséled neki a napodat, vagy csak simán rád mosolyog – noszogatta az finoman. Maria gondjai, mint a legtöbbünké a szobában, a szüleivel való kapcsolatában gyökereznek.

A mai csoportterápia témája az volt, hogyan lássuk meg a pozitív dolgokat is a családi kapcsolatainkban. Ez a legtöbbünk számára enyhén szólva is nehezen ment.

Mindig rettegtem azoktól a foglalkozásoktól, ahol kicsit is jobb fényben kellett feltüntetnem a szüleimet. Mindig sokkal könnyebb volt kiengedni a gőzt és elmondani őket mindennek, mint energiát fektetni abba, hogy valami jót is előássak róluk.

– Hát, szóval… Ja, igen, volt az a dolog… úgy hatéves lehettem. Anyukám elvitt a játszótérre, és hintáztatott.

Maria kérdőn nézett Lydiára és Mattre, a másik terapeutára. Mindketten bólintottak.

– Jó lesz! És te ekkor hogy érezted magad? – igyekezett mélyebbre ásni Matt. Maria halványan elmosolyodott.

– Jó volt. Mintha… nem is tudom… szeretett volna.

A mosolyában szomorúság bujkált. Fájt érte a szívem. Túlságosan is jól tudtam, milyen érzés hiába vágyakozni az anyai szeretetre.

Néhány további kérdés után Maria kapott egy kis időt, hogy összeszedje magát. Aztán én következtem. Matt várakozóan nézett rám.

– Clay? Mi a helyzet veled? Milyen szép emléked van a szüleidről?

A csoport többi tagja is kíváncsian tekintett rám, érdekelte őket, erre vajon mit felelek. Az elmúlt két és fél hónap alatt sosem ment nekem túl jól ez a kitárulkozós rész.

Nem vagyok az a fajta, aki túl könnyen oszt meg személyes dolgokat másokkal. Még Maggie esetében is, akit pedig a világon a legjobban szeretek, jó darabig eltartott, amíg kibújtam a csigaházamból. És ha még neki is nehezemre esett mesélni, hát egy csomó idegennek olyan volt, mintha a fogamat húznák.

De idővel, sok egyéni és csoportos foglalkozás után azon vettem észre magam, hogy jobban megnyílok, könnyebben beszélek arról, amit átéltem. Arról, amit érzek; a félelmeimről és arról, amire a világon a legjobban vágyom. És észrevettem, minél többet beszélek róla, valahogy annál jobban leszek.

Kezdtem ráébredni, hogy ezek az emberek nem azért vannak itt, hogy elítéljenek vagy szégyenérzetet keltsenek bennem, amikor arról beszélek nekik, hogy öngyilkos akartam lenni, vagy hogy milyen nehezemre esik megállni, hogy ne vagdossam magam.

Nem úgy néztek rám, mint egy őrültre, amikor összeomlottam egy-egy különösen nagy megpróbáltatásokkal járó foglalkozás után. Életemben nem éreztem ekkora támogatást senki részéről, kivéve persze Maggie-t, Rubyt és Lisát.

És ez hihetetlen.

Így most, hogy minden szem rám szegeződött, jól meggondoltam, mit feleljek Mattnek. És egyszer csak beugrott. A felhőtlenül boldog emlék, amit nem szennyez harag és keserűség.

– Amikor apám elvitt pecázni.

Lydia rám mosolygott.

– Hát, ja. Még azelőtt volt, hogy végképp rosszra fordultak volna a dolgok. Apám még nem volt kerületi ügyész, ezért több ideje maradt rám. Egyik nap korán elhozott a suliból, és autóval elmentünk egy tóhoz. Már nem is emlékszem, hova. De mindegy is, szóval egész nap horgásztunk meg beszélgettünk. Az jó volt.

Azon kaptam magam, hogy elmosolyodom az emléken, amikor kettesben voltam apámmal, mégsem akartam szétverni a pofáját. Matt bólintott.

– Nagyon jól hangzik, Clay. Köszönjük, hogy megosztottad velünk! – és már lépett is tovább a következő emberre.

Ez a közös emlék apámmal egész jó hangulatba hozott. Mostanában egyre gyakrabban éreztem így magam. Kevesebb őrült depresszió és indulat, több boldog és felszabadult pillanat, amiről sosem gondoltam, hogy valaha képes leszek átélni.

Biztos, hogy ez nagyrészt az új gyógyszeremnek is köszönhető. Amikor megérkeztem a Grayson Centerbe, az új orvosom, dr. Todd, ahogy mi hívtuk, új bogyót írt fel. Olyat, ami segít legyőzni a hangulatingadozásaimat, de nem csinál belőlem zombit.

Tök jó volt. És bár néha fura módon hiányoztak az őrült érzelmi száguldások – dr. Todd szerint ez normális –, a borzalmas mélypontok nyilván egy cseppet sem. És a heti három pszichoterápia is sokat segített. Jó érzés volt, hogy már nem kell attól félnem, hogy kárt

teszek magamban vagy valaki másban. És eszméletlen jó volt arra gondolnom, hogy talán képes leszek összevakarni magam és visszatérni oda, ahová tartozom.

Maggie-hez.

Megráztam a fejem. Csoportterápia alatt nem gondolhatok rá! Ezt akkorra tartogattam, amikor egyedül vagyok. Mert ha most elkezdek róla álmodozni, az is elkerülhetetlenül eszembe jut, micsoda kárt okoztam benne, mennyire totálisan elszúrtam mindent. És akkor a derűs hangulatomnak annyi. Puff! És kész.

Egy időre kikapcsolhattam, mert csak azt vettem észre, hogy a többiek szedelőzködni kezdenek. Maria rám vigyorgott.

– Föld hívja Clayt! – nyújtotta felém a kezét. Egy pillanatra az arcára tévedt a szemem, ahogy talpra húzott. Kedves mosolya van és nagyon szép szeme. De ő nem Maggie. Gyorsan elrántottam a kezem az övéből.

Úgy tettem, mintha észre sem venném az arcán átfutó csalódottságot. Együtt sétáltunk ki a csoportszobából, és elindultunk a folyosón az ebédlő felé.

– Elég kemény nap volt a mai – mondta Maria, amikor felzárkóztunk a többiekhez, akik már sorban álltak az ebédért.

Bólintottam.

– Aha. Nem könnyű előkaparni valami jót a szüleimről. Tudod, mivel két öntelt seggfejről beszélünk – feleltem gúnyosan, és vettem magamnak egy tálcát.

Maria kuncogott mögöttem.

– Tudom, mire gondolsz. Anyám egy lepukkant piás, aki sosem volt hajlandó megvédeni apámtól, mert az veszélybe sodorta volna a következő beszívását. Édi-bédi emlékeket találni nem egy egyszerű dolog.

Elvettem magamnak egy tányér tésztát meg egy salátát, aztán továbbmentem az innivalókhoz, és kivettem egy ásványvizet. Maria a sarkamban volt, ahogy a szokásos helyünk, a kertre néző nagy ablak felé vettem az irányt. Tyler és a többi haverunk, Susan és Greg már ott ültek.

– Szeva, srácok! – ültem le hozzájuk. Greg arrébb csúszott, hogy elférjek, Maria leült a másik oldalamra.

– Na, milyen volt a csopitok? – kérdezte Tyler teli szájjal.

Mariával szinkronban vállat vontunk, aztán elnevettük magunkat.

– Semmi, amilyen lenni szokott. És a tietek? – kérdezett vissza Maria. Amíg nekünk a csoportterápia volt, a többieknek az asztalnál hasonló, csak a drogokkal kapcsolatosan.

Susan Biddle, egy alacsony, barna hajú lány, akiről mindig Maggie barátnője, Rachel jutott eszembe, horkantva felnevetett.

– Hát sokkal jobb lett volna, ha a nagypofájú Austin nem totál pöcsfej Jeannel.

Jean volt a központ drogellenes terapeutája. Austin pedig a helyi Paul Delawder, az a seggfej, aki összetörte az MP3-lejátszómat az első napomon a Jackson gimiben, még Virginiában.

A srác, akivel Maggie gondolkodás nélkül szembeszállt értem. Elmosolyodtam, ahogy az én bátor, fantasztikus barátnőmre gondoltam.

Maria oldalba bökött a könyökével, hogy újra bevonjon a társalgásba.

– Francba Austinnal. Az egy tahó – szólaltam meg mosolyogva. Greg, Susan és Tyler helyeselt, aztán a beszélgetés már csak az esti film körül forgott.

Minden héten, ha elég jutalompontot gyűjtöttünk és a terápián is kellőképpen együttműködtünk, kiérdemeltünk egy mozidélutánt.

Jutalompontok különféle feladatok teljesítéséért jártak, amit a felügyelőinktől vagy a terapeutáktól kaptunk. Az én e heti feladatom a közös helyiség tisztán tartása volt, amit három másik sráccal együtt csináltunk. Az összes jutalompontot megkaptam a héten, ami tök jó volt. Nagyon sokat vesztettem az első két hétben. Úgyhogy mostanában eléggé lelkesített, ha részt vehettem a bulikban.

Nem mintha elhagyhattuk volna az intézetet, vagy ilyesmi. De jó volt együtt lenni a többiekkel terápián kívül is, és simán megnézni egy filmet anélkül, hogy az érzéseimet kellene boncolgatnom. Mindenki lazíthat egy kicsit, és átmenetileg eszébe juthat, hogy tulajdonképpen még csak tinik vagyunk.

Mariával és Tylerrel (aki a szobatársam is volt) visszamentünk a szobámba ebéd után. Volt egy szabad óránk a délutáni foglalkozások előtt. Nekem személyes konzultációm lesz Jeannel, a drogellenes tanácsadóval. A többieknek is vagy a tanácsadójukkal lesz megbeszélésük, vagy csoportos terápiára igyekeznek. Itt így mennek a dolgok. Egyik foglalkozás a másik után – ebből áll az egész élet.

Maria azonnal ledobta magát az ágyamra, mint aki otthon van. Elég közel kerültünk egymáshoz, mióta itt vagyok (természetesen szigorúan plátóian), sokszor átjött hozzám és Tylerhez. De még így is fura érzés volt az ágyamon látni, még ha csak ült is rajta. Mert igazából senki mást nem akartam az ágyamban látni, csakis Maggie May Youngot.

Bár egy hónapja megírtam Maggie-nek a levelemben, hogy lépjen tovább, én magam közel sem tettem ugyanezt. Elképzelni sem tudtam, hogy bárki mással legyek. Senki más nem számított. Kezdtem úgy érezni, hogy Maria már nem csak barátként szeret. És bár semmit nem tettem, amivel bátorítottam volna, mégis úgy éreztem, nemsokára el kell vele beszélgetnem a dologról.

Nem fogok megint fájdalmat okozni egy lánynak, aki fontos nekem.

Tyler e-mailezni kezdett a gépén. Én kihúztam a saját székemet, megfordítottam, és a háttámlára könyökölve leültem. Maria a kezébe vette a bekeretezett fényképet az éjjeliszekrényemről.

– Nagyon szép lány – jegyezte meg, és valami beazonosíthatatlan érzelem férkőzött a hangjába. A szobámban az egyetlen kép az volt, amit Maria a kezében tartott. Az őszi iskolabál estéjén készült Maggie-ről és rólam. Egymás mellett ülünk a Vörös Homárban, és a fényképezőgépbe grimaszolunk. Már rá sem kell néznem a képre, hogy eszembe jusson, milyen volt akkoriban minden köztünk. Csak erre tudok gondolni mostanában, a nap minden percében. Mindig csak emlékezem. A régi szép időkre. És a kevésbé szépekre. És minden zavaros katyvaszra ezeken kívül.

Maria röpke sóhajjal visszatette a képet a helyére.

– Tartod vele a kapcsolatot? – kérdezte.

Fura érzés Maggie-ről beszélnem. Bár csúnyán végződtek a dolgok kettőnk között, az iránta érzett szerelem az egyetlen makulátlanul tiszta dolog az életemben. Ezért meg akartam tartani magamnak, nem akartam megosztani senki mással. Ő volt az utolsó gondolatom elalvás előtt és a legelső, aki eszembe jutott, ahogy kinyitottam a szemem reggel.

Folyton az járt a fejemben, mit csinál most, vajon boldog-e, vajon van-e már valakije. Ebbe a gondolatba mindig belesajdult a szívem. De nagyon. Mert őszintén szerettem volna, ha éli tovább az életét, még akkor is, ha eltávolodik tőlem. De ez nem azt jelenti, hogy tetszene is a dolgok ilyen irányú alakulása.

– Nem. Nem hiszem, hogy jót tenne bármelyikünknek is – vallottam be, és elfordítottam a fényképet, hogy én is láthassam.

Maria összevonta a szemöldökét.

– Miért? Ha annyira szereted, nem gondolod, hogy jó lenne vele beszélned?

Összeszorítottam a fogam. Mindig agresszívan védekező álláspontra helyezkedem, ha magyaráznom kell a kapcsolatomat Maggie-vel. De kényszerítettem magam, hogy megnyugodjak, a légzéstechnikák segítségével, amiket hónapokon keresztül sulykoltak az agyunkba a trénerek.

– Tudod, Maria, éppen azért nem rúghatom fel az életét megint, mert szeretem. Többé nem szúrok így ki vele. Már így is sok mindenen ment keresztül miattam.

Olyan szánalmasan hangzik ez így… Maggie még mindig ugyanakkora befolyással bír az életemre, mint azelőtt.

Maria arca ellágyult, a szemében megjelent az a jellegzetes csöpögős kifejezés, ami a lányokéban mindig, ha egy srác valami kedveset mond. Maggie is mindig így nézett rám, amikor szerelmet vallottam neki.

– Szerencsés lány, amiért így szereted, Clay. Remélem, ezt ő is tudja – mondta végül.

Nyeltem egyet. Kezdett kínos lenni, hogy Mariával beszélek ezekről a dolgokról, pláne így, hogy Tyler is a szobában van.

Maria megszorította a karom, és feltűnően ottfelejtette a kezét.

– Csak folytasd, amit itt elkezdtél! És akkor talán egy nap majd úgy érzed, hogy felhívhatod.

Elmosolyodtam. Igen. Talán… majd egyszer.

2. FEJEZET

MAGGIE

Hát én ebbe a melóba fogok belepusztulni. A fájdalomtól sziszegve nedves papírtörlőt tekertem az égett csuklóm köré. Nagyon úgy tűnik, Maggie May Young és a forró kávé nem jó párosítás.

Illetve hadd pontosítsak: egy forró folyadékot lövellő kávégép, amin több a kallantyú, mint egy űrállomáson, plusz Maggie May Young: ez a kombináció csakis katasztrofális eredményre vezethet. Levettem a papírtörlőt, és megvizsgáltam a csúnya, vörös foltot a bőrömön. Ez biztos, hogy fel fog hólyagosodni.

– Te meg mi a bánatot csináltál magaddal? – szólalt meg egy hang a hátam mögött. Égnek emeltem a tekintetem, Jake Fitzsimmons pedig letette a péksütiket, amit a pult üvege mögé rendezgetett épp, hogy megtekintse harci sebesülésemet.

– Rossz helyen, rossz időben és egy mokka latte útjában voltam – feleltem fapofával, és ráhúztam a blúzom ujját a csuklómra. Fájdalmas grimaszt vágtam kollégámra és egyben barátomra. Jake együttérzőn összevonta a szemöldökét, és felém nyúlt.

– Hadd nézzem, Maggie! – szólt rám szigorúan.

Újra csak grimaszoltam, de engedelmesen odanyújtottam neki a karomat. Közben körbejárattam a tekintetemet a nyüzsgő kávézón, és konstatáltam, hogy muszáj lesz folytatnom a munkát. Dugig voltunk vendéggel.

Két hete dolgoztam a Kávéőrületben. Csak három napja járt le a próbaidőm, és máris itt állok a szétégett karomat dajkálva, közben pedig legszívesebben földhöz vágnám és megtaposnám a kötényemet. Valami oknál fogva különösen nehezen ment a kávéfőzés és a kiszolgálás. Pedig igazán nem egy agysebész meló, mégis, mintha több tálcát ejtettem volna el, több bögrét törtem volna darabokra és több rendelést kavartam volna össze, mint az két hét alatt emberileg lehetséges.

Jacob, a főnökünk tegnap este már kész volt kiadni az utamat, miután az egyik asztal bepanaszolt, miszerint: nemhogy egyszer, de kétszer is sikerült rossz szendvicset kivinnem nekik.

Pedig én próbálkoztam. Komolyan. De ez is, mint mostanában az életemben minden, küzdelmes volt. Többé semmi nem volt egyszerű és normális, és nehéz volt az összevissza darabokat értelmes képpé rendezni.

Jake már egy éve volt a Kávéőrületnél, és mindent megtett, hogy megtarthassam a munkámat. Erőtlenül rámosolyogtam, amikor finoman végigsimította az égésnyomot a csuklómon. Igyekeztem nem elrántani a karom, de egyáltalán nem szerettem, ha bárhogy is hozzám ér. Pedig ez igazán nem olyan volt, mintha mondjuk tapizni próbálna. Egyszerűen csak sajnált.

Tűrtem még egy-két pillanatig, aztán muszáj volt mégis leráznom magamról a kezét.

– Nyugi, túlélem – mormogtam, és visszafordultam a gonosz, kéznyomorító kávégéphez.

– De most aztán tessék jól viselkedni! – suttogtam a ketyerének.

Jake csak nevetett, míg én újra nekiálltam szerencsétlenkedni a gombokkal. Aztán átnyúlt a hónom alatt, két csészét tett a kifolyók alá, és beindította a gépet.

– Kösz – mondtam neki őszintének szánt mosollyal.

Ha ő nem volna, hogy minduntalan megmentsen a kávébalesetektől, nem is tudom, mihez kezdenék itt.

– Majd belejössz… egyszer – heccelt Jake, aztán visszafordult a pulthoz. Én is annak dőltem neki, amíg vártam, hogy lefolyjon a kávé. Jake felnézett, szemében a szokásos kacér csillogással. Elfordítottam a tekintetemet. Jake a maga módján aranyos; a „kedves szomszéd fiú"-imidzsét egykor még vonzónak is találtam. Úgy gondoltam, vörös kefehajával és szép kék szemével abszolút szerethető alak. Csakhogy az azelőtt volt, hogy örökre elvesztettem az érdeklődésemet bárki iránt, aki nem a sötét hajú, elkínzott magányos farkas típusába tartozik.

Jake mosolyától most is azonnal feszengeni kezdtem. Mi ketten egész életünkben játékosan húztuk egymást. És ezt az sem rontotta el, hogy Jake nem csinált titkot abból, hogy többre vágyik egyszerű barátságnál. Viszont nem is nyomult azóta, hogy… nos, *azóta.*

Jesszusom, még gondolni sem vagyok rá képes! Sőt *őrá* sem gondolhatok egy pillanatra sem, legalábbis addig, amíg nem vagyok egymagam. Különben azonnal visszaváltoznék a régi, siránkozó idegronccsá. Márpedig megígértem magamnak egy hónappal azelőtt (akkor, amikor megkaptam *a levelet*), hogy nem leszek újra az a valaki… soha többé.

Mégis, fura érzés fog el, valahányszor emberek közé kényszerülök. Mintha mindenki engem nézne, rólam beszélne, és – jaj, csak azt ne! – engem *sajnálna*. Ezt nagyon utálom. Nekem nem kell az együttérzésük, ráadásul meg sem érdemlem. De mit van mit tenni: én vagyok az a csaj, aki megszökött az érzelmileg instabil pasijával; hogy a végén a szülei szállítsák haza, miután az illető fiatalembert egy öngyilkossági kísérlet után a megfelelő intézménybe szállították. Davidsonban nincsenek titkok, épp ezért mindenki tisztában volt a piszkos részletekkel.

A pasik pedig… arról szó sem lehet. Nem szerepel a közeli terveim között, hogy randizzak, smároljak, pláne, hogy beleessek bárki másba. Így nem, amíg minden éjjel úgy alszom el, hogy lehunyt szemmel is csak az ő arcát látom.

És itt van Jake. A drága, jószívű Jake! Csak barátok vagyunk. És mindig is azok maradunk, de attól még látom, hogy néz rám. Nem vagyok hülye. Csak épp nem vagyok hajlandó tudomást venni róla. A tagadás működni látszik egyelőre, úgyhogy maradok is ennél a taktikánál.

Letettem a kicsi, kerek tálcát a pultra, és elkezdtem megpakolni itallal.

– Lehet, hogy kettőt kéne fordulnod – javasolta Jake a megrakott tálca felé intve. Az aggódó arckifejezése nevetésre ingerelt. És ez jólesett. Mostanában annyira ritkán nevetek, hogy már-már el is felejtettem, milyen érzés.

– Lehet, hogy igazad van – ismertem el. Néhány csészét levettem a tálcáról, és megkerültem a pultot, hogy a maradékot kézbesítsem. A küldetés sikeresen zárult; kis örömtáncot lejtettem, amikor visszaértem a kávégéphez. Jake vigyorogva adott egy pacsit.

– Megcsináltad! Ezzel már négyre emelkedett az asztalok száma, amiket kiszolgáltál, és közben nem ejtettél le semmit! Ez tuti, hogy egyéni rekord – humorizált, és megszorította a vállamat.

Próbáltam nem elhúzódni, inkább kényszeredetten visszavigyorogtam rá.

– Gyanús, hogy a végén én leszek a hónap dolgozója – feleltem epésen. Jake derűsen megcsóválta a fejét, aztán elindult, hogy kiszolgálja a saját vendégeit.

Felnéztem, amikor az ajtó felett megszólalt a csengettyű, új vendég érkezését jelezve. – Hali, skacok! – köszöntöttem a belépő Rachelt és Danielt. Még mindig nem szoktam hozzá, hogy együtt lássam őket, kézen fogva. Ahogy észrevettek, elhúzódtak egymástól. Elkomorodtam. Folyton ezt csinálják. Határozottan ügyelnek, nehogy egymáshoz érjenek, vagy ne adj' isten úgy viselkedjenek, mint egy pár, noha azok. Aggódtam, hogy miattam csinálják, ami persze nevetséges. Kismilliószor elmondtam nekik, mennyire a fellegekben járok amiatt, hogy ilyen boldogok együtt.

De az is lehet, hogy csak tapintatosak akarnak lenni a szegény, magányos Maggie-vel.

Daniel elvigyorodott.

– Na, mennyi az állás? – kérdezte minden bevezető nélkül, és én tudtam, hogy az aznap a kezeim közt elhalálozott csészékre céloz. Jéghideg pillantást vetettem rá. Ő csak nevetett, aztán felnyögött, mert Rachel oldalba könyökölte.

– Fogd be, Danny! – mordult rá a lány. Rámosolyogtam. Rachel rengeteget fejlődött az elmúlt fél év során. Hol van már a kislány, aki fél kimondani, amit gondol, aki nem mer kiállni magáért! És én az elsők között voltam, akik ünnepelték annak a kislánynak a távozását.

Sokkal jobban szeretem ezt a vadonatúj Rachelt.

Jake jelent meg mellettem. Ráhasalt a pultra, öklét Danieléhez koccolta, aztán megölelte Rachelt. Végül egyik karját átvetette a vállamon.

– Képzeld, öregem, nulla! A mi kis Maggie-nk nagyon penge ma – kuncogott.

Összeszorult a gyomrom, a feszültség marokra fogott. *A mi* Maggie-nk? Na, azt kétlem!

Rachelre néztem, aki határozottan szúrós szemmel mustrálta Jake-nek lazán a vállamra vetett karját.

Biztosan tudtam, hogy átragadt rá a zavarom Jake túlzó közvetlensége miatt. Pedig csak barátok vagyunk. Miért tűnik hát úgy, mintha árulást követnék el, csak mert hagyom, hogy hozzám érjen?

Ja, persze: mert még mindig kapaszkodom a szalmaszálnyi reménybe, hogy meggyötört hercegem visszavágtat fehér lován az életembe, és magával ragad.

Soha nem mondtam, hogy nincsenek illúzióim.

Kiszabadítottam magam Jake karja alól, mire ő is elhúzódott. Mosolya sikertelenül próbálta leplezni a csalódottságát. *Hát, pedig jobb, ha hozzászoksz a csalódásokhoz, mert nem adom be neked a derekamat,* gondoltam konokul.

Daniel elismerően füttyentett. Akkor jutott csak eszembe, hogy két legjobb barátom is ott van.

– Semmi nem tört össze két óra alatt? Ez egészen hihetetlen, Meg! – borzolta fel a hajamat. Ahogy mindig, most is sikerült felbosszantania ezzel. Ellöktem a kezét.

– Na jó, eleget hallottam a döcögős pincérnői karrieremről. Inkább tehetnétek egy szívességet azzal, hogy eláruljátok végre, mit

kértek! – szóltam rá zsörtölődve, és szerettem volna, ha nem zavar ennyire a jóindulatú heccelés. Rachel könyökével újra megbökte a barátját, mire az elkapta a lány kezét, és a szájához emelte.

Aztán egy darabig csak egymás szemébe révedtek, én pedig sóvárogva néztem, ahogy ösztönösen közelebb húzódnak egymáshoz. Aztán mintha észbe kapnának, egyszerre fordult felém a tekintetük, és szétrebbentek.

Amitől jó szarul kezdtem érezni magam. Nem akartam, hogy titkolniuk kelljen, mennyire őrülten szerelmesek egymásba, csak azért, mert sajnálnak. Még akkor is, ha nyilvánvaló boldogságuk látványa késként hasított a szívembe, fájdalmasan emlékeztetve saját magányomra és keserűségemre.

Mosolyt erőltettem az arcomra.

– A szokásost? – kérdeztem, tekintetem kettejük között ugrált. Egyszerre bólintottak.

– Akkor üljetek le, mindjárt viszek mindent! – toltam el Danny kezét a pénzzel, amit kínált. – És a vendégeim vagytok.

– Köszi, Maggie! – felelte Rachel hálásan, aztán még egy puszit is hátradobott, ahogy az egyik ablak melletti asztal felé vette az irányt. Daniel felmarkolt egy csomó szalvétát.

– Csak ne ejts le semmit! – szólt kajánul, mire megdobtam egy műanyag keverőpálcikával. Jake közben nekiállt a paradicsomos-sajtos melegszendvicsnek Rachel számára, én pedig különféle sütiket halmoztam egy tányérra Danielnek. Ahhoz képest, milyen jó formában van, úgy eszik, mint egy édességfüggő ötéves.

– Mégy este Rayhez? – kérdezte Jake. A szemem sarkából rásandítottam, és kiválasztottam egy linzert. Az egyre súlyosabb tányért elnézve az jutott eszembe, hogy Danny egész biztos cukorsokkot fog kapni ettől a sok szeméttől.

– Nem tudtam, hogy lesz valami Raynél – feleltem óvatosan. Nem mintha szándékosan nem szólt volna róla senki – egyszerűen sokan már nem törték magukat, hogy próbáljanak belevonni a különféle összejövetelekbe. Próbáltam megközelítőleg normális életet élni, de az nem megy egyik napról a másikra. Csak Rachellel és Daniellel töltöttem úgy-ahogy egy kis időt. A nagyobb szabású összeröffenések inkább pánikrohammal fenyegettek a számomra.

Azelőtt sohasem voltam ilyen befordult szociális pária, mint most. De azok után, ami az elmúlt tanév során történt velem, és mert még mindig annyi találgatás és pletyka vesz körül, inkább nem erőltetem a közösségi élményeket.

Jake keserűen felhorkant. Csodálkozva néztem fel.

– Mi van? – kérdeztem védekezőn. A szeme összeszűkült; úgy meredt rám, mintha rögvest megragadna és jól megrázna.

– Mikor bújsz ki végre a kagylóhéjadból? Hidd el, nincs vége az életednek, még ha úgy is viselkedsz! – felelte feldúltan.

A szemem előbb elkerekedett a meglepetéstől, aztán én is mérgesen összehúztam. Mi köze van a hülye Jake Fitzsimmonsnak ahhoz, eljárok-e bulizni vagy sem? Egyáltalán nem tetszett sem az akadékoskodása, sem a stílusa.

– Nem csinálok úgy, mintha vége lenne az életemnek! Elnézést, hogy jobb dolgom is van, mint részeg nyomikkal lógni, akik szerint a sörpong a magas szintű kultúra csúcsa! – sziszegtem dühösen, és kikaptam Jake kezéből a tányért, rajta Rachel szendvicsével. Néhány krumpliszirom a földön landolt.

Ingerülten felmordultam, és lehajoltam, hogy feltakarítsam a kupit. Legszívesebben Jake-re üvöltöttem volna, hogy: hátrább az agarakkal! Ugyanakkor magamra is szerettem volna rákiabálni. Mert nem kizárt, hogy neki van igaza. Tényleg hónapok óta rejtőzködöm

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

már az egérlyukamban. És tényleg úgy teszek, mintha vége lenne az életemnek.

De végül is nem így van?

Nem fektettem minden reményemet és álmomat egy fiúba, aki végül széttépte és elhajította őket? Buta, naiv csitri voltam. Mégis, hiányzik az a kislány, mert ez a mostani, aki helyette vagyok, csak egy keserű, megtört szívű báb.

Jake mellém térdelt. Nagyot sóhajtottam.

– Ne haragudj, Maggie. Csak nem bírom már nézni, hogy emészted magad a miatt a srác miatt. Elment. Nem jön vissza. Nem gondolod, hogy ideje mást is csinálnod, mint amit most? – kérdezte tapintatosan, mintha félne a reakciómtól.

Ugyanis sosem beszéltem senkivel Clayton Reedről. A legtöbben egyenesen kerülték a témát. Legalábbis szemtől szemben. Azt tudtam, hogy a hátam mögött elhangzik a neve – méghozzá igen gyakran.

De Jake csak barátként viselkedik most, és olyanokban bizony nem dúskálok az utóbbi időben. És talán igaza van… Nem kellene a barátaimra kényszeríteni, hogy folyton résen kelljen lenniük, nehogy érzelmi öngyilkosságot kövessek el. De aztán újból elfogott a düh, ezúttal Clay iránt. Hogy miatta ennyi maradt belőlem. Hogy elengedett. Hogy magamra hagyott, pedig én őt soha, egyetlenegyszer sem hagytam cserben.

Ettől a gondolattól végre felkeltem és kihúztam magam.

– Igazad van, Jake. És megyek este – igyekeztem olyan határozottságot mutatni, mint amit már nagyon rég nem éreztem.

Jake vigyorogva magához húzott. Erőt vettem magamon, és nem toltam el magamtól. Pedig manapság nagyon rászokott a testi kontaktusra. Valószínűleg az volna a legjobb, ha minél előbb helyre